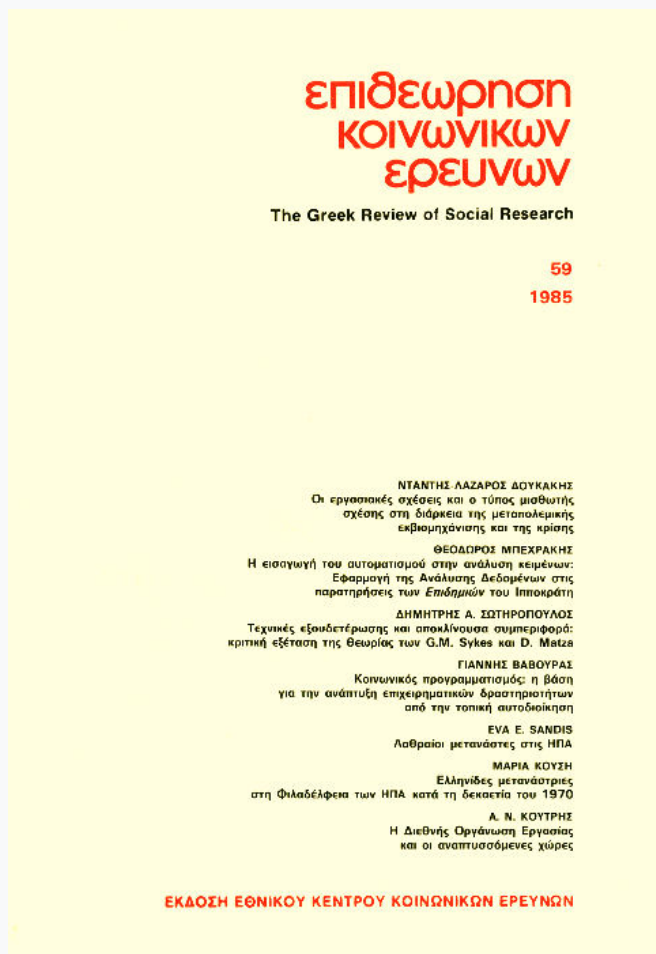

The Greek Review of Social Research

Vol 59 (1985)

59

Λαθραίοι μετανάστες στις ΗΠΑ

Eva E. Sandis, Γ. Γ.

doi: [10.12681/grsr.773](https://doi.org/10.12681/grsr.773)

Copyright © 1985, Eva E. Sandis, Γ. Γ.

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Sandis, E. E., & Γ. Γ. (1985). Λαθραίοι μετανάστες στις ΗΠΑ. *The Greek Review of Social Research*, 59, 97–104. <https://doi.org/10.12681/grsr.773>

ΛΑΘΡΑΙΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΣΤΙΣ ΗΠΙΑ*

Αν και υπάρχει μεγάλη δημόσια κατακραυγή για το πρόβλημα του «παράνομου αλλοδαπού» στις Ηνωμένες Πολιτείες, αυτό σχεδόν σπάνια συνδέεται με τους Έλληνες. Εντούτοις, αν εξαιρέσουμε τις χώρες που συνορεύουν με τις Ηνωμένες Πολιτείες, η Ελλάδα συγκαταλέγεται ανάμεσα στις χώρες με το μεγαλύτερο αριθμό λαθραίων, που εισέρχονται παράνομα στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Δεν είναι δύσκολο να βρεθεί η κύρια αιτία: η ευκαιρία για παράνομη είσοδο είναι μεγαλύτερη για τους Έλληνες απ' ό,τι για πολλές άλλες ομάδες εθνικότητων, γιατί εργάζονται ως πληρώματα σε πλοία.

Το ελληνικό εμπορικό ναυτικό, με 2.876 πλοία το 1982, είναι το μεγαλύτερο στον κόσμο, συγκρινόμενο με τα 2.512 της Σοβιετικής Ένωσης, 1.751 της Ιαπωνίας, 1.100 της Βρετανίας και 569 των Ηνωμένων Πολιτειών.¹ Το εμπόριο με τις Ηνωμένες Πολιτείες φέρνει τον ελληνικό στόλο στα αμερικανικά λιμάνια σε τακτική βάση. Συνεπώς, οι Έλληνες ναυτικοί, με το χρόνο, επινοούν διάφορους τρόπους για να εισέρχονται στις Ηνωμένες Πολιτείες, πράγμα όχι τόσο εύκολα κατορθωτό από τις διάφορες άλλες εθνικές ομάδες. Αυτό φαίνεται από τους συγκριτικούς αριθμούς του τρόπου εισόδου των απελαθέντων αλλοδαπών.² Με δεδομένο ότι σε όλο τον κόσμο, ο συνηθισμένος τρόπος ήταν η «ανεξέλεγκτη είσοδος» (κυρίως από το Μεξικό και τον Καναδά), για την Ευρώπη ήταν αυτός του «επισκέπτη» και για την Ελλάδα, για τα ελληνικά πληρώματα, είναι αυτός του «συνειδητού παραβάτη», δηλαδή του ναυτικού που έχει αποβιβαστεί λαθραία από το πλοίο του.³

* Θέλω να ευχαριστήσω τους καθηγητές Τζόζεφ Φιτζπάτρικ και Νίκο Γιάνναρη για τα βοηθητικά τους σχόλια στην πρώτη γραφή αυτού του άρθρου.

1. J. Carr, «New Trade Horizons: Greece Could Strengthen Ties Between East and West», *Europe*, Ιαν. - Φεβρ. 1981, σ. 10 - 13.

2. Annual Reports of the United States Immigration and Naturalization Service, Table 30 (1976 and 1977), and Table 27B before 1976.

3. Ένας επιπρόσθετος αριθμός Ελλήνων που «επεβάλλετο να φύγουν» οφειλόταν σε λόγους τεχνικής παράβασης λόγω καθυστέρησης για την αναχώρηση των πλοίων. Η είσοδός τους φτάνει το υπέρτατο χρονικό περιθώριο των 29 ημερών και σε περίπτωση που τα πλοία τους παραμένουν

Ο Πίνακας 1 δείχνει τον αριθμό των απελαθέντων Ελλήνων που εντοπίστηκαν στις ΗΠΑ, όπως επίσης την αναλογία κάθε κατηγορίας «κατάστασης εισόδου» σύμφωνα με την Υπηρεσία Μετανάστευσης και Πολιτογράφησης (Immigration and Naturalization Service και από τούδε INS). Τα στοιχεία που παρουσιάζονται στον Πίνακα καλύπτουν τα έτη 1963 έως 1977, που ήταν το έτος για το οποίο η Υπηρεσία INS έδωσε στατιστικές πληροφορίες με την ευκαιρία της ετήσιας Έκθεσής της.

ΠΙΝΑΚΑΣ 1
*Απελαθέντες αλλοδαποί που εντοπίστηκαν
 σύμφωνα με τη σειρά εισόδου τους*

1963 - 1977

Έτος	Αριθ.	Επισκέπτες	Φοιτητές	Πλήρωμα	Είσοδος	Άλλοι
	Εντόπισης*				άνευ ελέγχου	
	Αρ.	%	%	%	%	%
1963	1.460	34.5	11.5	45.2	1.7	6.9
1964	1.495	25.7	8.8	54.5	1.2	9.5
1965	1.726	27.2	8.5	54.8	2.1	7.1
1966	2.004	27.7	7.0	54.1	1.4	6.5
1967	2.042	28.6	8.0	52.8	1.3	9.0
1968	1.849	32.3	6.5	51.1	1.6	8.3
1969	2.170	30.0	5.2	53.8	2.9	7.8
1970	2.424	19.6	4.0	64.5	3.7	8.0
1971	2.538	16.4	3.6	64.4	2.7	12.6
1972	2.632	15.9	3.2	56.1	4.0	10.9
1973	3.082	22.7	4.1	51.5	3.9	9.5
1974	3.089	25.3	4.4	56.7	3.0	10.5
1975	3.113	27.1	3.6	54.2	2.8	12.0
1976	2.827	33.9	5.3	46.5	2.9	11.2
1977	2.083	31.8	7.3	44.1	2.9	13.7

Ο Πίνακας βασίζεται σε στοιχεία των Table 27B (1963 - 1975) και Table 30 (1976 - 1977) της Ετήσιας Έκθεσης του INS.

* Οι αριθμοί αυτοί δεν συμπεριλαμβάνουν πληρώματα που ήταν της κατηγορίας τεχνικών παραβάσεων των όρων εισόδου τους, επειδή τα πλοία ήταν αδύνατο να αποπλεύσουν από τις ΗΠΑ όπως είχαν δρομολογηθεί.

Επιστώ την προσοχή στο ότι αυτοί οι αριθμοί δεν πρέπει να θεωρηθούν ως επακριβείς ως προς τον πραγματικό αριθμό Ελλήνων που βρίσκονται παράνομα στις ΗΠΑ. Από τη φύση του το φαινόμενο αυτό δεν διαφωτίζει ως προς τον ακριβή αριθμό αλλοδαπών, οι οποίοι βρίσκονται παράνομα σ' αυτή τη χώρα, όπως επίσης και αυτών που «απελάθησαν» καθώς ανακαλύφθηκαν από το INS και η αναλογία τους είναι μόνο επιλεκτική. Επιπροσθέτως, ορισμένοι αλλοδαποί είναι

«χωρίς χαρτιά» και όχι παράνομοι. Πάντως, μια μικρή αναλογία από αλλοδαπούς έχουν καταφέρει να τακτοποιήσουν την κατάστασή τους και να νομιμοποιήσουν την ύπαρξή τους.

Όπως φαίνεται από τα στοιχεία του Πίνακα 1, τα λαθραία πληρώματα και οι επισκέπτες που παραμένειαν πέραν του χρόνου που καθόριζε η βίζα τους, είναι οι δύο κύριες κατηγορίες των παράνομων Ελλήνων αλλοδαπών που βρέθηκαν στις ΗΠΑ τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια. Πιο συγκεκριμένα, οι Έλληνες έχει υπολογιστεί πως φτάνουν τον μεγαλύτερο αριθμό και αναλογία ανάμεσα στους λιποτάκτες πληρωμάτων στις ΗΠΑ.⁴ Βρίσκονται σε συστηματικά ανώτερους αριθμούς πληρωμάτων από την Κίνα και την Ταϊβάν, που αποτελούν τον δεύτερο κατά σειρά αριθμό λαθραίων από πλοία σε όλη αυτή τη χρονική περίοδο.

ΠΙΝΑΚΑΣ 2

Έλληνες και Κινέζοι ναυτικοί λιποτάκτες σε αμερικανικά αεροδρόμια και λιμάνια (1973 - 1977)

Έτος	Σύνολο από όλες τις χώρες	Αριθμός Ελλήνων	Αναλογία	Αριθμός Κινέζων	Αναλογία
	Αρ.	Αρ.	*	Αρ.	%
1963	4.028	1.035	26	487	12
1964	3.615	1.131	31	426	12
1965	4.038	1.285	32	628	16
1966	4.427	1.447	33	486	11
1967	4.565	1.465	32	700	15
1968	4.866	1.470	30	1.000	21
1969	6.356	2.067	33	1.472	23
1970	8.548	2.914	34	1.656	19
1971	9.209	2.510	27	1.734	19
1972	9.476	2.303	27	1.410	17
1973	10.738	2.756	26	1.404	13
1974	12.208	2.553	21	1.203	10
1975	3.093	1.018	33	518	17
1976	2.058	671	32	363	19
1977	2.125	687	32	288	14

Ο Πίνακας αυτός βασίζεται σε στοιχεία του Table 28 (1963 - 1977) και Table 31 (1976 - 1977) της ετήσιας Έκθεσης του INS.

στο λιμάνι, εξαιτίας απεργίας κλπ., τα μέλη του πληρώματος θεωρούνται «παραβάτες χωρίς τη θέλησή τους».

4. Στοιχεία για τα έτη 1957 - 1974 παρέχονται στο βιβλίο του Charles C. Moskos, Jr. *Greek - Americans: Struggle and Success* (Englewood Cliffe, N.J. Prentice Halv 1980, σ. 55 και Theodore Saloutos, «The Greeks in America: The New and the Old». Εισήγηση που παρουσιάστηκε στο Συνέδριο για τα διακόσια χρόνια της ελληνικής εμπειρίας στην Αμερική, στο Πανεπιστήμιο του Σικάγου το 1976.

Μέσα σε μια χρονική περίοδο δεκαπέντε ετών (1963 - 1977), 25.312 ναυτικοί δραπέτες σε λιμάνια των ΗΠΑ, σε μια αναλογία 1.600 κατ' έτος, ήταν Έλληνες. Τούτο αποτελεί το 30% όλων των λαθρομεταναστών που βγαίνουν από τα καράβια, τα οποία προσάραξαν στις ΗΠΑ. Υπερτερεί ενός μικρότερου αριθμού (13.775) λαθραίων πληρωμάτων από την Κίνα/Ταϊβάν μέσα στην ίδια χρονική περίοδο των δεκαπέντε ετών. Τούτοι αποτέλεσαν μια αναλογία 16% στο σύνολο όλων των λαθραίων από πλοία ετησίως.

Αυτό το συνεχές ρεύμα λαθραίων είναι αξιοσημείωτο αν προσεχτεί πως από τα τέλη του 1960 ελαττώνεται ο αριθμός των νόμιμων Ελλήνων μεταναστών στις ΗΠΑ. Το ρεύμα αυτό φαίνεται καθαρά στον Πίνακα 3.

ΠΙΝΑΚΑΣ 3

*Αριθμός Ελλήνων μεταναστών
εισαχθέντων στις ΗΠΑ (1963 - 1977)*

<i>Έτος</i>	<i>Αριθμός Ελλήνων</i>
1963	4.825
1964	3.909
1965	3.002
1966	8.265
1967	14.905
1968	13.047
1969	17.724
1970	16.464
1971	15.939
1972	11.021
1973	10.751
1974	10.824
1975	9.984
1976	8.417
1977	7.838

Τα στοιχεία αυτά έχουν ληφθεί από τον Table 9 (1963 - 1977) της ετήσιας Έκθεσης INS. Κατά τους *Τάιμς της Νέας Υόρκης*, η μετανάστευση από την Ελλάδα συνεχώς ελαττώνεται και τώρα βρίσκεται «κάτω του 9.000» ετησίως (B20, 13 Μαρτίου 1984).

Η χαμηλή ποσοστιαία αναλογία μετανάστευσης Ελλήνων πριν από το 1965 οφειλόταν στον περιορισμό (308 βίζες το έτος) που είχε επιβάλει ο μεταναστευτικός αμερικανικός νόμος από τη δεκαετία του 1920. Συνεπώς, η νόμιμη μετανάστευση κατά το μέγιστο μέρος της περιορίστηκε στα μέλη οικογενειών που δεν καλύπτονταν από το «σύστημα αναλογίας» (quotas).

Όταν οι τροποποιήσεις του 1965 που έγιναν στο Νόμο ΜακΚάρραν-Γουόλτερ περί Μεταναστεύσεως και Εθνικότητας εφαρμόστηκαν πλήρως το 1968, είχαν δραματικά αποτελέσματα για χώρες σαν την Ελλάδα. Το 1969, η αναλογία της ελληνικής μετανάστευσης στις ΗΠΑ έφτασε στο αποκορύφωμα,

καθώς 17.724 Έλληνες μετανάστες έγιναν δεκτοί στη χώρα αυτή. Η πλειονότητα αντιπροσώπευε επανασύνδεση μελών οικογενείας και μια μικρή αναλογία αντιπροσώπευε επαγγελματικές ειδικότητες, που είχαν έλλειψη στην Αμερική.

Η σταθερή πτώση του αριθμού αδείας εισόδου στους Έλληνες κατά τη δεκαετία του 1970 υποδηλώνει πτώση στη ζήτηση για τον τύπο των *διαθέσιμων* αδειών και όχι πτώση της άδειας γενικά. Κατά συνέπεια, το αυξανόμενο ρεύμα εισόδου λαθραίων Ελλήνων, άσχετα από την πτώση της νόμιμης μετανάστευσης από την Ελλάδα, δεν πρέπει να μας εκπλήσσει. Τούτο καταδηλώνει την επιλογή των ευκαιριών για νόμιμη είσοδο, που επιτρέπει ο αμερικανικός μεταναστευτικός νόμος.⁵

Παρόλο που οι τροποποιήσεις του 1965 έκαναν παραχωρήσεις στην οικογενειακή επανασύνδεση, στο εξαιρετικά ειδικευμένο εργατικό δυναμικό και σε οποιαδήποτε ανθρώπινη κατηγορία που θα βοηθούσε στην αξιοποίηση πόρων και στις επενδύσεις ανθρώπινων πόρων, η μεταναστευτική πολιτική της Αμερικής έχει μείνει από τη δεκαετία του 1920 περιοριστική όσον αφορά την παραδοσιακή πηγή μεταναστευτικού πληθυσμού: τους νέους χωρίς οικονομικούς πόρους ή συγγενικές διασυνδέσεις, που ψάχνουν για περιπέτεια και έναν καλύτερο τρόπο ζωής. Οι Έλληνες ναυτικοί ταιριάζουν σ' αυτήν την κατηγορία των πιθανών μεταναστών, που ίσως δεν θα κριθούν κατάλληλοι από τους μεταναστευτικούς νόμους της Αμερικής. Η διαφορά τους από πολλούς άλλους με τα ίδια χαρακτηριστικά έγκειται στο ότι οι Έλληνες μπορούν να εισέλθουν παράνομα στις ΗΠΑ επειδή εργάζονται σε εμπορικά καράβια.

Είναι δύσκολο να εντοπίσει κανείς τους λαθραίους Έλληνες μετανάστες στις ΗΠΑ. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς ενός ελληνοαμερικανικού γραφείου κοινωνικών υπηρεσιών, 65% των ναυτεργατών που εγκαταλείπουν τα πλοία τους, καθώς και επισκέπτες που έρχονται κυρίως για αναψυχή και για λίγο χρόνο, εγκαθίστανται κυρίως στην περιοχή της Νέας Υόρκης.⁶ Οι περιγραφές από τη ζωή των λαθραίων Ελλήνων στην πόλη της Νέας Υόρκης που ακολουθούν, βασίζονται σε αναφορές ενός παρατηρητή⁷ που έχει εργαστεί με λαθραίους αλδοπαούς και οι οποίες ρίχνουν φως στις εμπειρίες τους:

— Απασχολούνται κυρίως σε εργασίες όπου προσφέρονται υπηρεσίες ή λειτούργουν με μικρό κεφάλαιο. Συνήθως εργάζονται ως πιατάδες, υπάλληλοι σε

5. Για ανάπτυξη του επιχειρήματος βλ. Eva E. Sandis, «The Impact of the 1965 Immigration Act on Immigration to the USA: The Case of Greece», *The Greek Review of Social Research*, No 38, Ιαν. - Απρ. 1980, σ. 96 - 103.

6. HANAG 1973, σ. 14. Βλ. επίσης, Eva E. Sandis, «The Greek Population of New York City», *The Greek American Community in Transition*, H. Psomiades and A. Scourby eds, Pella, Νέα Υόρκη 1980, σ. 70 - 72.

7. Η περιληπτική αυτή περιγραφή βασίζεται σε μια πιο λεπτομερή έκθεση της HANAC (Hellenic American Neighborhood Association Council) του 1973, σ. 39 - 40.

γκαράζ αυτοκινήτων, σερβιτόροι, βοηθοί μαγειρών, μεταφορείς, μογιοατζήδες κλπ. Ο μετανάστης εδώ πληρώνεται «κάτω απ' το χέρι». Ζουν ανθυγιεινά, εργάζονται με απεριόριστο ωράριο, δεν έχουν ασφάλεια στην εργασία τους κ.ά.

— Οι περισσότεροι από τους λαθραίους Έλληνες στην πόλη της Νέας Υόρκης σχετίζονται με άλλους, λαθραίους και μη, μετανάστες που είτε γνώριζαν από την Ελλάδα ή κατάγονται από την ίδια περιοχή.

— Η μεγαλύτερη εκμετάλλευση που γίνεται στους λαθραίους είναι από άλλους Έλληνες (π.χ. η απόσπαση χρημάτων για πιστοποιητικά πλαστών γάμων, η προμήθεια δωρεάν διαμονής, φροντίδας με ανταλλαγή χαμηλούς μισθούς και πολύωρη εργασία κλπ.).

— Οι συνθήκες ζωής για πολλούς από τους λαθραίους μετανάστες είναι κάθε άλλο παρά ικανοποιητικές. Αφού δεν μπορούν να υπογράψουν συμφωνητικά για μίσθωση κατοικίας, εξαρτώνται από φίλους, συγγενείς ή άλλους αλλοδαπούς που έχουν, κατά κάποιο τρόπο, εξασφαλίσει νόμιμη κατοχή διαμερίσματος.

— Ο λαθραίος μετανάστης βρίσκεται συνεχώς υποχρεωμένος να κρύβεται από τη δημόσια ζωή. Ρισκοκινδυνεύει ακόμη και να οδηγήσει αυτοκίνητο. Ένα άλλο πρόβλημα που δημιουργείται από την παράνομη ζωή τους είναι ότι αντιμετωπίζουν δυσκολία στην τυχόν επιθυμία τους να σπουδάσουν σε οποιοδήποτε κλάδο ή βαθμίδα παιδείας, επαγγελματικής ή πανεπιστημιακής.

Οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι αλλοδαποί στις ΗΠΑ οδήγησαν στη δημιουργία μιας περιόδου διακανονισμού (moratorium), στην οποία οι παράνομοι αλλοδαποί θα μπορούσαν να εμφανιστούν δημόσια και να νομιμοποιηθούν την παραμονή τους χωρίς να τους επιβληθούν ποινές. Η τροπολογία Σίμπστον - Καζόλι, την οποία ψήφισε η αμερικανική Γερουσία τον Μάιο του 1983⁸ και η οποία υποβλήθηκε στη Βουλή των Αντιπροσώπων, προβλέπει τη λήψη τέτοιων μέτρων.

Παρόλο που θα βοηθούσε στη λύση του προβλήματος των παρανόμων αλλοδαπών, οι οποίοι ζουν στις ΗΠΑ από το 1980, η τροπολογία δεν ανταποκρίνεται στο ουσιαστικό πρόβλημα που έχει βοηθήσει στην αύξηση της παράνομης μετανάστευσης στη χώρα στις τελευταίες δεκαετίες. Το πρόβλημα αυτό αφορά τα νομικά εμπόδια για την είσοδο ορισμένων κατηγοριών αλλοδαπών, ειδικά των νέων που δεν έχουν συγγενείς, δεν έχουν πόρους, αλλά διακατέχονται από μια αίσθηση περιπερειών, από μεγάλη επιθυμία να καλυτερεύσουν την κατάσταση

8. Η τροπολογία της Γερουσίας προβλέπει την επικύρωση της μόνιμης διαμονής των παράνομων αλλοδαπών, που εισήλθαν στη χώρα πριν από τα 1977, και την προσωρινή διαμονή σε αυτούς που εισήλθαν μεταξύ 1977 και 1979. Οι αλλοδαποί της τελευταίας κατηγορίας δύνανται να τακτοποιήσουν τη διαμονή τους ως μόνιμοι κάτοικοι ύστερα από τριετή νόμιμη εγκατάσταση στις ΗΠΑ.

σή τους και από τη θέληση να επιτύχουν στους σκοπούς τους άσχετα από τους κινδύνους που θα τους περιμένουν. Αν υπάρχουν διαρθρωμένες ευκαιρίες σαν και αυτές για τέτοια άτομα που θα εισέλθουν στη χώρα παράνομα, όπως συμβαίνει με τους Έλληνες ναυτικούς, οι πιθανότητες για να αρπάξουν την ευκαιρία είναι μεγάλες.

Είναι ειρωνικό όμως το ότι την ίδια στιγμή που οι Έλληνες ζητούν να βρουν την τύχη τους στα ξένα, παράνομοι μετανάστες από την Αφρική και τη Μέση Ανατολή μπαίνουν στην Ελλάδα για να καλύτερέψουν τη μοίρα τους. Το Χαϊδάρι, όπου πολλοί νόμιμοι και παράνομοι εργάτες έχουν εγκατασταθεί, έχει γίνει γνωστό ως το «Χάρλεμ» των Αθηνών. Παράλληλα, άλλοι μετανάστες από απωανατολικές κυρίως χώρες απασχολούνται ως οικιακοί υπηρέτες σε περιοχές όπως το Κολωνάκι και σε πλούσια προάστια της πρωτεύουσας.⁹ Από το άλλο μέρος, οι Έλληνες εργάτες προτιμούν να μεταναστεύουν παρά να δουλέψουν σε τέτοια επαγγέλματα.¹⁰ Σταδιακά μπορεί κι αυτοί να καταλήξουν ως λαθραίοι εργάτες στην πρωτογενή αγορά εργασίας στις ΗΠΑ. Τι, λοιπόν, τους επιφυλάσσει το μέλλον;

Πρώτον, παραδοσιακά η μετανάστευση είναι ο τρόπος μέσω του οποίου μπορούν να καλύτερέψουν την τύχη τους. Εφόσον τα οικονομικά κίνητρα ή οι πιέσεις γενικά τους αναγκάζουν να μεταναστεύσουν, τούτο θα συνεχιστεί. Δεύτερον, πολλοί θα προσπαθήσουν να μεταναστεύσουν νόμιμα εκτός αν τους φραχτούν οι δρόμοι. Όταν τίθενται εμπόδια στο να μεταναστεύσουν νόμιμα και παρουσιάζονται ευκαιρίες να τα υπερπηδήσουν, επόμενο είναι να περιμένει κανείς σχεδιασμένες προσπάθειες στο να υπερσκελίσουν τα εμπόδια αυτά. Τρίτον, η μεταναστευτική πολιτική της Αμερικής, λόγω του επιλεκτικού χαρακτήρα της έχει βάλει τους μεγαλύτερους δυνατούς φράχτες στο να επιτραπεί στις παραδοσιακές ομάδες μετανάστευσης: τους νέους και τους επιδιώκοντες τις περιπέτειες, αυτούς που στερούνται χρήματα και συγγενικούς δεσμούς στις ΗΠΑ. Συνεπώς, θα πρέπει κανείς να περιμένει πως αυτοί είναι εκείνοι που θα αποτελέσουν τον μεγαλύτερο απρόβλεπτο αριθμό λαθραίων μεταναστών στη χώρα αυτή. Τέταρτον, το Μεταναστευτικό Μεταρρυθμιστικό Νομοσχέδιο (Immigrant Reform Bill) δημιουργεί έναν υπέρρογο αριθμό 425.000 αδειών εισόδου κατ' έτος αντί του παρόντος γενικού των 270.000. Σ' αυτό θα πρέπει να προστεθεί ο αριθμός των συζύγων, των εξαρτωμένων τέκνων και γονιών άλλων Αμερικανών πολιτών. Εφόσον ελαττώνεται ο αριθμός αυτών που μεταναστεύουν νόμιμα, η πίεση για

9. Προσωπική μαρτυρία.

10. Στην Ελλάδα έχουν επεκταθεί οι επαγγελματικές ευκαιρίες στην πρωτογενή αγορά εργασίας οι οποίες προσφέρουν κίνητρα για τους Έλληνες να παραμείνουν ή να επιστρέψουν στη χώρα τους.

να εισέλθουν παράνομα μεγαλώνει.¹¹ Τέλος, εφόσον η εφαρμογή των μέτρων, όπως η εγγύηση του εργοδότη που προβλέπεται από το Νομοσχέδιο Σίμπσον-Μαζόλι, ελαττώνει, κάπως, τον αριθμό των λαθραίων αλλοδαπών, τότε το πιο αποτελεσματικό μέσο θα είναι να βρεθεί ένας άλλος τρόπος με τον οποίο να γίνει δυνατό να υπερπηδηθούν οι φραγμοί εισόδου ή παραμονής τους. Π.χ., όταν η Υπηρεσία Μετανάστευσης και Πολιτογράφησης (INS) έλαβε αυστηρά μέτρα για τις παράνομες εισόδους των ναυτεργατών από το 1973, ο αριθμός των Ελλήνων λαθραίων ναυτικών ελαττώθηκε αρκετά, ενώ ο αριθμός των Ελλήνων επισκεπτών που ανανέωσαν τη βίζα της παραμονής τους αυξήθηκε ισοβάθμια.

Κοντολογίς, όταν η επιθυμία για είσοδο σ' αυτή την χώρα δεν μπορεί να ικανοποιηθεί με νόμιμα μέσα, τότε θα δοκιμαστούν άλλοι, παράνομοι τρόποι.

Εκείνοι που έχουν την ευκαιρία για είσοδο μέσω γειτονικών συνόρων, μέσω άδειας ως τουρίστες ή μέσω εργασίας σε εμπορικά καράβια είναι κυρίως όσοι δράττονται των ευκαιριών αυτών. Παρόλο που η πλειονότητα των Ελλήνων έχουν νόμιμα μεταναστεύσει στις ΗΠΑ, ιδίως λόγω συγγενών, που είναι Αμερικανοί πολίτες, ένας άλλος αριθμός, μικρός, έχει εισέλθει παράνομα όλα αυτά τα χρόνια είτε δραπετεύοντας από καράβια ή παρατείνοντας την τουριστική τους άδεια. Και οι δύο αυτοί τρόποι εγκατάστασης προβλέπεται ότι θα εξακολουθήσουν να είναι σημαντικοί στο άμεσο μέλλον.

Μετάφραση: Γ.Γ.

11. Charles Keely, «United States Immigration Policy and Achievements of Caribbean Immigrant Youth» στον τόμο των Eva E. Sandis και A. Carrasquillo (Editors), *Schooling, Job Opportunities and Ethnic Mobility Among Caribbean Youth in the United States*, που κυκλοφορεί σύντομα.